

paa det Arbejde. Han havde saa i Raseri kastet Noderne ned i sin Skuffe og aldrig rørt dem siden.

Mads Vestrup gik tavs og lyttede til hendes Fortælling, og han kunde mærke, hvormeget han allerede havde faaet tilovers for denne Jørgen Berg trods al hans Naragtighed og Vildskab. Og han blev igen grebet af broderlig Længsel efter at komme alle saadanne stakkels vildfarne og hjemløse til Hjælp i deres Nød, at bringe dem Jesu Kristi Fred og Frelse. Selv for dette dybt sunkne Pigebarn, der i sin Angst havde hægtet sig til hans Arm, havde han et godt Haab. Han fandt, at hun midt i sin Fornedrelse havde bevaret mere af den sande Menneskelighed end mangan renstrøgen Præstekone, der brammede med sin Dyd. Men Kristus havde jo selv givet Eksemplet, han som færdedes kammeratligt mellem Sviregaster og Skøger. Hvor han forstod ham nu! Med sine Guddomsøjne havde den udkaarne set tværs igennem al Uterligheden ind i de bange Hjerter. Og han havde vidst, at saalænge et Menneske kunde fortvivle, var han bevaret for den største af alle Synder, Selvretfærdigheden, og der var endnu Haab for hans Oprejsning.

De var nu kommen ind paa Vesterbro, og det livlige Boulevardrøre under de hvide Lysballoner havde en kendelig Virkning paa Frøken Susses Sindsstemning. Hun glemte hurtigt sin Angst og traadte